

мѣста въ вжтрешността на острова. Най-лошиятъ обичай обаче на тѣзи туземци е събирането на черепи отъ паднали врагове, каквито малаецътъ вижда навсѣкжде и въ всѣкиго. Борбата на холандското правителство срещу този обичай е много голѣма, и най-много за това се подържатъ военни станции, лагери въ вжтрешността на острова, между гжсто населенитѣ области. Населението носи различни названия; прието е обаче да се наричатъ *даяци* или *даяки* съ прѣкора имъ „ловци на черепи“. Главитѣ на убититѣ врагове обикновено биватъ изсушавани на димъ, следъ това се набиватъ на колове или вързватъ съ върви, и служатъ за украшение, което поставятъ при входа на селището или въ общата кжща на цѣлото село. Не всѣки може да понася гледката, която представятъ тия череги. Колкото повече глави има една челядь, толкова повече е прочута съ своето юначество и толкозъ повече е на почитъ. Челедята обикновено брои стотина души. Всички тѣзи хора живѣятъ въ общо жилище, направено отъ дърво, съ високъ остъръ покривъ, на който сж накачени най-различни рѣзбарски украшения на грозни и изкълчени идоли и животни. Едно дълго, тъмно и влажно жилище, построено на дебели и високи колове. Една дълга стена отъ дърво или кора раздѣля жилището на длъжъ, като едната страна, отворена навънъ, представя нѣщо като прустъ, а другата, раздѣлена на малки тъмни и мрачни килийки служи на отдѣлнитѣ челяди като мѣста за спане.

Общата половина на кжщата принадлежи на всички. Презъ деня тамъ е мѣстото, гдето се правятъ събрания, тамъ стоятъ децата и старцитѣ, тамъ се палятъ огньоветѣ и приготвя храната, тамъ си по-